

Λόγια για λίγο παραμύθι

Λοιπόν, γά - πώς... Κατά δω το παιδί κοιμισμένο, κατά κεί το κορίτσι γελαστό· ανάμεσα άσπρες γραμμίες. Ποῦ, ποῦ - ἐδῶ. Μιά στάλα, δυὸ στάλες, τρεῖς, στάλες, στάλες στάλες. Τὸ παιδί, τὸ κορίτσι! "Ε, ἔι, ἔι... Τώρα - ὅχι, τώρα - ὅχι τώρααα... Τώρα. Τώρα τὸ παιδί, τὸ κορίτσι! Μά, ἀρχὴ εἶν' αὐτή; Ποτέ, τώρα, ποτέεε - τώρααα, ποτ... ἔ - τώρα, ἔεε - τώρα. Μπρός, γά - παιδί, κορίτσι.

"Ενα ὄρθιο ξύλο. Μά γιατί τὸ φύλλο ἀγγίζει τὸ παιδί, τὸ κορίτσι. Ν' ἀνοίξουν οἱ γραμμίες, ὅλες οἱ γραμμίες. Πάρε τίς στάλες, μά γιατί τὸ χῶμα ἀγγίζει τὸ παιδί, τὸ κορίτσι, μά γιατί νερό, γιατί πέτρες, θάλασσες, δουνά, στεριές, τόσα δέντρα, ζωντανά, τί τὸν θές τὸν ἀέρα...

Τὸ παιδί - ξύλο - τὸ κορίτσι.

Τότε, γά τὸ φύλλο κόλλησε στὸ ξύλο. Στάλα - γά ὁ κόσμος, στάλες - γά οἱ κόσμοι· κι ἂν χαθοῦν οἱ στάλες; - γά τὸ φύλλο.

Τὸ παιδί - τὸ ξύλο μὲ φύλλο - τὸ κορίτσι.

Νά πέσει τὸ φύλλο, ἄνοιξε τίς μεμβράνες του, κι ἄπλωσε μὲ σκληρὴ ἐπιφάνεια κι ἄκρα φωτεινά, τέντωσε, τέντωσε, τεντώνει... "Ανάμεσα στὸ σκληρὸ χνούδι του μάχονται οἱ ὠκεανοί, πεταρίζει τὸ χῶμα καὶ ξαμολάει ἔε κάτι οὐρανοῦς. Νά κάτι τεράστιες φλέβες, κάτι κανάλια χωρὶς σκοπὸ - γά τὸ παιδί, τὸ κορίτσι ἀγγισμένα.

Τότε τὸ ξύλο ζήτησε τὸ φύλλο.

Κοίταξε ν' ἀγγίζει τὸ παιδί, τὸ κορίτσι, καὶ δὲν ἔγινε, καὶ μετὰ γέννησε δικό του φύλο. Λοιπόν, πῆγε νὰ θρεῖ τὸ φύλλο καὶ μετὰ δὲν τὸ ἔθρισκε. Κι ἔφτειαξε φύλλα πολλὰ καὶ μετὰ ἔφτειαξε κι ἄλλα κι ἄλλα φύλλα· μὰ τὰ φύλλα δὲν ἀγγίζαν τὸ παιδί, τὸ κορίτσι. Τότε τὸ ξύλο γυμνώθηκε καὶ τὰ φύλλα πέσαν μὲς στὸν κόσμον καὶ τὸν μπερδεψαν - κι ἦταν τὸ παιδί, τὸ κορίτσι ἀγγισμένα;

Κι ἔμεινε τὸ ξύλο στῇ θέσῃ του.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνηι... Τὸ ξύλο δὲ θγάνει φύλλο καὶ θρηγεῖ, οὔτε ἓνα φύλλο δὲ θρίσκεται νὰ κολλήσῃ στὸ ξύλο. Οὔτε ἓνα φύλλο ν' ἀγγίζει τὸ κλάμα τοῦ ξύλου, τὸ χῶμα, τίς πέτρες, τὰ δέντρα, τίποτα, οὔτε ἓνα φύλλο ἀνάμεσα στὸ παιδί, στὸ κορίτσι. Εἶναι τίποτα νὰ γίνηι; "Ὅχι, τίποτα.

Νά πάψῃ τὸ ξύλο τὸ κλάμα του - νὰ πάψῃ τὸ κλάμα, νὰ πάψῃς, νὰ πάρω τὸ ξύλο.

Μὰ πληγὴ δὲ θρίσκω στὸ ξύλο. Μοιάζει σὰ νὰ μὴ μὲ θέλει κοντά του, κι ὅση φυγὴ νὰν τοῦ χαρίσω δὲ μοῦ μιλάει - τὸ παιδί, τὸ κορίτσι μοῦ γελᾶνε, μὰ τὸ ξύλο στῇ μέσῃ τους. Πῶς νὰ πάω ἀπ' τὸ παιδί στὸ κορίτσι, ἀπ' τὸ κορίτσι στὸ παιδί; Παίρνω τὸ κορίτσι, τὸ γυρίζω, μὲ μὰ κίνηση μπορῶ νὰ κάνω ἔ, τι θέλω, τὸ κορίτσι εἶναι δικό μου. "Αγγίζω τὸ παιδί, μὰ μένει τὸ κορίτσι. "Εχω δυὸ χέρια, μὰ τότε δὲ χωρίζω ἀπὸ τὸ ξύλο. Εἶμαι ξύλο μὰ δὲν παίρνω τὸ κορίτσι, δὲν ἀγγίζω τὸ κορίτσι. Τὸ παιδί - τὸ ξύλο - τὸ κορίτσι, παιδί - ξύλο - κορίτσι.

Μιλάω στίς πέτρες, μοῦ μιλοῦν τὰ δέντρα - δὲ μιλάω μὲ τίποτα, τίποτα δὲν εἶναι, τίποτα - ξύλο, τὸ ξύλο.

Λοιπόν, γά - γά παιδί κορίτσι, τὸ παιδί, κορίτσι, τὸ παιδί κορίτσι, κορίτσι παιδί

Ποτέ, τώρα. - Εὐλό...

Λοιπόν γά, κορίτσι παιδί.

Λοιπόν - γά.

Νά—.

1963

Σωκράτης Λ. Σκαρτσῆς